

SIKERÜL LACEY-NEK
MEGMENTENIE A CSALÁDJÁT?

Lacey Története

KÖLYÖKMESE

W. Bruce Cameron

W. Bruce Cameron

LACEY
TÖRTÉNETE

KÖLYÖKMESE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2026

1

C sodálatos napunk volt Wenlinggel. Kint voltunk a mezőn, ahol hancúroztunk egész délelőtt, és nyulakat próbáltunk felzavarni. Éreztem azoknak a nyulaknak a szagát, de ők bölcsen elrejtőztek előlem. Tudják, hogy egy nagyszerű vadászkutya vagyok, aki sokszor majdnem fogott már nyulakat.

A nevem Lacey, és Wenling az emberem. Szeretem a sötét haját és a hajának a szagát egy ilyen nap után, mint a mai, amikor a szabadban játszottunk. Wenling ma négykézláb állva a földben turkált. Éreztem, hogy boldog, úgyhogy állandóan felugráltam rá. Egy kutyának mindent meg kell tennie, hogy az emberét még annál is boldogabbá tegye, mint amennyire már az.

– Nem, Lacey – mondta Wenling nevetve.

A *nem* szónak sok különböző jelentése van. Amikor nevetve mondják, valami olyasmit jelent, hogy: „*Játsszunk tovább!*”

Wenling egy dobozt hozott magával a mezőre. Büdös füveket húzgált ki, és a dobozba hajította. A doboz belseje hamarosan csodásan földszagú lett, de valami más szaga is volt. Valami olyan erős aroma, amitől ráncoltam az orrom. Ez a szag egyre erősebb lett, ahogy az emberem húzgálta a növényeket a földből, és dobálta a dobozba.

– Most a legjobb a vadhagymát szüretelni – magyarázta nekem Wenling. Én csóváltam a farkam, mert beszélt hozzám, de közben reméltem, hogy nem dobja el nekem a füveket, hogy visszahozzam őket. Mindegyik fűcsomó végén valamiféle labda volt, és én már sokféle labda után futottam. De ezek a labdák adták ki azt az erős illatot, amitől könnyezett a szemem.

Én ugyanúgy szeretem az erős szagokat, mint bármelyik kutya. Szinte semmi nem ér fel egy napon fekvő, régóta dögölt állat illatával. Ha meghempergek ebben, a bundámnak ellenállhatatlan bukéja lesz tőle. Ám az emberem gyakran választja ugyanazt a napot, hogy megfürdessen, amikor én vastagon beparfümöztem magam. Így elmossa a próbálkozásomat, hogy finom illatom legyen. Milyen fura egybeesés!

Wenling felállt, és megtörölte a kezével a homlokát. Aztán széles mosollyal körülnézett.

– Szeretek itt élni. Te szeretsz itt lakni, Lacey?

Hallottam a nevem és az örömet a hangjában, úgyhogy csóváltam.

– Szeretem a barátaimat az iskolában, meg a réteket, és kimenni apával a farmra. És a kedvenc helyem a gyümölcsös. Olyan szerencsések vagyunk, hogy itt élünk!

Én meghajoltam, hosszan előrenyújtva a földön a mellső mancsomat, míg a hátsómat feltartottam, és a farkam egyfolytában csóvált.

Kész voltam játszani, birkózni vagy talán még a bűdös labdákat kergetni is akár. Bár abban nem voltam biztos, hogy a számba venném, miután utolértem őket.

– A hagyma olyan édes ősszel – mondta nekem Wenling, ahogy küszködve felemelte a tele dobozt. Én boldogan kocogtam a nyomában, ahogy mentünk hazafelé a magas, elszáradt fűvel borított mezőkön keresztül. A nyulak továbbra is rejtőzködtek. Valószínűleg még hosszú ideig nem jöttek elő, annyira félték tőlem, mert én vagyok Lacey, a nyúl vadász.

Wenling elé szaladtam, amikor megéreztem az otthon szagát, és az ajtónál nyűszítettem, hogy engedjenek be. Anyu kinyitotta az ajtót. Anyu nagyon hasonlít Wenlingre. Ugyanolyan sötét a haja és a mosolya. Most ezzel a mosollyal nézett ránk.

– Mit hoztál? – kérdezte.

– Vadhagymát! – kiáltotta Wenling, és megmutatta anyunak a dobozt. – Hát nem csodás az illatuk?

Anyu belenézett a dobozba, de nem mutatta a csalódottságát, amiért csak egy halom bűdös, földes labda volt benne.

– Megmosom neked – ajánlotta.

Mindketten megfordultunk, mert bejött a helyiségbe ZZ. Szokatlan volt, hogy hazaérjen, mielőtt a nap alacsonyabban állt az égen. Barátságosan odakocogtam hozzá. Amikor a jövés-menésről

van szó, az emberek gondolkodása követhetetlen egy kutya számára. Nem tehetünk mást, mint elfogadjuk az emberek döntését, és igyekszünk közben jól érezni magunkat.

– Miért mentél ki hagymát keresni? – kérdezte ZZ. – Nincs házi feladatod?

Wenling összehúzta a szemöldökét.

– De van házi feladatom, apa – válaszolt kissé mereven. – De ma olyan szép nap van.

Wenling gyakran hívja ZZ-t *apának*, de mindenki más ZZ-nek hívja, amire könnyebb emlékeznie egy kutyának. Wenling néha *papának* is nevezi. Ezt a szót más emberek is csak úgy könnyelműen dobálják. Én már régen eldöntöttem, hogy a *papa* azt jelenti: „ember”, ugyanúgy, ahogy a *kutya*, hát, az azt jelenti, „kutya”. Tehát valaki mondhatja: „Jó kutya” egy másik kutyának, és nem rólam beszél, habár én nyilván jó kutya vagyok, és jobban tennék, ha *rólam* beszélnének.

ZZ bólintott.

– Igen. Tudom, hogy szép idő van. Nem azt mondom, hogy maradj idebent. Azt mondom, hogy könnyűszerrel kivihetnéd a könyveidet a piknikasztalhoz a hátsó udvarba, és ott tanulhatnál.

– De apa... – kezdte Wenling.

– Nem – válaszolt szigorúan ZZ.

– A hagymából finom leves lesz – szólta közbe vidáman anyu.

ZZ összeráncolta a homlokát.

– Beszéltünk már erről.

– Igen – felelte Wenling. Én felkaptam a fejem, hogy ránézzek, olyan éles volt a hangja. – És én szeretek mindenfélét termesztetni. Szeretem learatni a termést. Mi a baj ezzel?

– Mi a baj? – ismételte fáradtan ZZ. – Én keményen dolgozom a megélhetésünkért, és pont így teszem.

A doboz felé intett.

– Hagymát szedek, uborkát és cukkinit. Ez kemény munka, és kimerülök a végére. Neked ennél többet akarok, Wenling. Te okos lány vagy, és bármi sikerülhet neked, amit csak akarsz. Azt akarom, hogy orvos legyél vagy jogász – hogy egy jó karriered legyen. De ez nem sikerülhet, ha mindennap bepizkítod a kezed.

Wenling karba fonta a kezét.

– Én szeretem bepizkítani a kezem. Szeretek kertészkedni.

ZZ rámeredt. Éreztem, hogy haragszik. Talán neki sem tetszetek a bűdös labdák jobban, mint nekem, de nem kellene haragudnia az emberemre csak azért, amiért egy dobozt megtöltött velük. Nem tudhatta.

Gondolom, ZZ is rájött, mert hirtelen megrogyott a válla.

– Ó, Wenling. Nem akartam megmondani neked, de félek, nem ígérhetem meg, hogy még sokáig itt élhetünk. Lehet, hogy költöznünk kell.

– *Mi?*

Odamentem az emberemhez, és leültem elé. Éreztem a fájdalmát, és szerettem volna felvidítani.

– Chase azt mondta ma, hogy nem tud tovább fizetni nekem.

Anya felszisszent, mire én riadtan ránéztem. Most már senki-
nek sem volt jókedve!

– De azt mondtad, nem tudja a farmot kezelni nélküled! – tiltakozott Wenling.

ZZ megrázta a fejét.

– Nem is tudja. A fiai túl fiatalok.

– Nem tudtam, hogy idáig fajult a helyzet – mondta halkán anyu.

ZZ vállat vont.

– Megkérdezem, dolgozhatnék-e több órát lent a boltban – jelentette ki elszántan anyu.

Wenling ZZ-re meredt. Én éreztem, hogy valami nyöszörgés készülődik a torkomban.

Úgy tűnik, Wenling is érezte, mert lenyúlt, és megsimogatta a fejemet.

– Tényleg el kell költöznünk? – kérdezte panaszosan. – Mikor?

ZZ ismét vállat vont.

– Nem tudom. Bár pillanatnyilag nem tud bért fizetni nekem, Chase tett egy ajánlatot. Azt mondta, társ lehetek, ha akarok. Még írásba is foglaljuk, hogy ha a farm ismét profitot termel, rám ruházza a tulajdonjog felét.

– Várj, ZZ! – csóválta a fejét anyu. – Ez annyira jellemző rád, elrejtteni a jó hírt, és csak a rosszról beszélni. Ez nem olyan, mint ha *elbocsátott* volna. Még mindig van munkád, és most már tiéd a farm fele is.

– Egy *veszteséges* farm fele – javította ki ZZ. – Nincs semmi értelme most kérni a tulajdonjog felét. Az azt jelentené, hogy magamra veszem az adósság felét is.

– De akkor is – tiltakozott anyu. – A farm korábban hasznot termelt. Most szűkös időket élünk, azt tudom, de te meg Chase vagyok a legokosabb emberek a szakmában. Ki fogtok találni valamit. Ez még nem a világ vége. Mondtad már korábban – a mezőgazdasági termelés ciklikus.

– Az mit jelent? – kérdezte Wenling.

– Hogy rendszeresen ismétlődő szakaszok vannak benne – magyarázta anyu. – Néha nagyon nagy hasznot termel a farm, hogy behozza a nehéz éveket. És kiegyenlítik egymást a dolgok. Egyes években több hasznot hoz a gabona a földekről, más években meg a gyümölcs megy jobban.

– A gyümölcsös egész jól hozott tavaly – jegyezte meg ZZ.

– Pontosan – bólintott anyu.

– Én szeretem a gyümölcsöst. Az a világon a legkedvesebb helyem – jelentette ki Wenling. – Nem költözhetünk el a *gyümölcsöstől*.

– Nem azt mondom, hogy most rögtön költöznünk kell, Wenling. Adunk neki még úgy egy évet – folytatta ZZ. – Ezenkívül beszéltem Jason barátommal – ő felvesz engem, hogy minden este bezárjam az éttermét, kitakarítsak, miután az összes vendég elment, bezárjam az ajtókat, kivigye a szemetet. Azzal is keresek egy keveset.

– Ó, ZZ – nyögött fel anyu. – Már így is nagyon sokat dolgozol.

ZZ nem válaszolt arra, amit anyu mondott. Csak Wenlingre figyelt.

– De azt akarom, hogy tudd, Wenling, ez az utolsó próbálkozásunk. Nem sokáig folytathatjuk már így.

– De miért kell *költöznünk*? – kérdezte Wenling. Olyan boldogtalan volt a hangja, hogy megint éreztem a nyűszítést a torkomban.

– Nem kaphatnál másik munkát? Itt a városban valahol?

– Wenling – szólt rá figyelmeztetően az anyja.

ZZ felsóhajtott.

– Itt nincs nekem munka. Jobb lehetőségek lesznek egy városban délebbre. Grand Rapidsban vagy Lansingben.

Wenling szeme tágra nyílt.

– De minden barátom itt van. Az egész életem itt van!

– Wenling – szakította félbe gyengéden anyu. – Ez nem csak rólad szól. Figyelj oda, mit mond édesapád. Senki nem akar költözni. Mindketten keményen fogunk dolgozni azért, hogy ez ne következzen be. De ha meg kell tennünk, akkor meg kell tennünk.

– Most már érted? – kérdezte gyengéden ZZ. – Miért akarom, hogy tanulj? Hogy egyetemre menj? Szerezz egy jó állást? Hogy soha ne kényszerülj rá, hogy ilyen döntést kelljen hoznod. Én azon a farmon dolgozom, mióta te megszületted. Őt munkásunk volt, amikor kezdtem, most meg csak én vagyok. És bármit is teszünk Chase meg én, úgy tűnik, semmi nem elég jó. Úgyhogy te nem leszel farmer, Wenling. Hallani sem akarok róla.

Egy pillanatig senki nem szólt. Aztán ZZ sarkon fordult, és ki-ment. Hamarosan hallottuk, hogy folyik a víz a ház végében.

– Ez nem igazságos, anyu! – mondta Wenling.

Az emberem szomorú volt. Nem tudtam, miért nem mentünk be a szobájába, hogy összebújjunk az ágyban. Attól mindig mindketten jobban éreztük magunkat.

Anyu odalépett, és Wenling vállára tette a kezét.

– Tudom, hogy ezt nehéz megértened – mondta. – De majd szerzel új barátokat, akárhova megyünk.

– Itt lakunk, mióta csak megszülettem! Nem akarok új barátokat. Én *ezeket* a barátaimat akarom.

– Tudom. De nem mindig kaphatjuk meg, amit akarunk, Wenling.

– És mi van a te munkáddal, anyu? Nem mondhatsz csak úgy fel.

– Nos... a kereskedelemben mindig szükség van emberekre. Nekem nem lesz gond új állást találnom. És ZZ azt mondja, a nagyvárosokban van felvétel a gyárakban – válaszolt anyu vállat vonva. – Ő sem akar jobban elköltözni, mint te, édesem. Megszakadna a szíve, ha itt kellene hagynia Chase farmját. Ők ketten olyanok, mint a testvérek – ezért akarja Chase nekiadni a farm felét. De meg van kötve a kezünk. Nincs megtakarításunk, és ha ZZ nem keres...

– Majd én segítek. Dolgozni fogok!

Anyu szomorú mosollyal felelte:

– Túl fiatal vagy, hogy munkát vállalj, és édesapád különben sem engedné meg. Azt akarja, hogy tanulj, hogy jó jegyeket szerezz.

Wenling még mindig szomorú volt, úgyhogy az orrommal megböködtem a kezét, hogy jelezzem neki, folytassa a fejem simogatását.

– Igen, hogy orvos vagy jogász legyek. De én ezt nem akarom! Nem hallgat rám, és nem ért meg engem.

– Talán lehetne kombinálni a kettőt – javasolta anyu. – Te szereted a földművelést, szeretsz mindenfélét termesztetni. Ő azt akarja, hogy diplomát szerezz. Talán szerezhethnél egy kertészeti diplomát.

Wenling annyira szomorú volt, hogy nem tudtam elviselni. A padlóra vettem magam, a levegőbe tartottam a lábam, és a hátamon tekeregtem a szőnyegen, mivel tudtam, hogy az emberemnek egy boldog kutyára van szüksége.

Arra számítottam, hogy kuncog majd, és megvakarja a pocakomat, de nem tette. Anyu kiment a szobából, Wenling pedig letérdelt mellém.

– Nem hagyhatjuk, hogy ez megtörténjen, Lacey – súgta komolyan nekem. – Nem akarok költözni. Ki kell találnom valamit.

Örültem, hogy a szomorúsága kezd eltűnni. Valami más foglalta el a helyét. Nem kifejezetten boldogság, mert a száját még mindig keskeny vonallá préselte, de már nem szakadt meg a szíve. Talpra ugrottam, és alaposan megnyaltam az arcát.

– Jó, jó, te dilis kutya – mondta.

2

Örültem, amikor Cooper, Grant és Burke jött látogatóba az apjukkal, Chase-zel. Cooper a legjobb kutyabarátom az egész világon. Cooper egy nagy, szőrös, fehér kutya, sötét foltokkal, és olyan erős, hogy fel tud dönteni, amikor játszunk. De mindig gyengéd, és abból, ahogyan a nyakamat harapdálja, meg tudom állapítani, hogy ő is annyira szeret engem, mint én őt.

Burke és Grant Wenling barátai. Burke ugyanannyi idősnek látszik, mint az én emberem. Wenling több időt tölt kettőjük közül Burke-vel, ami jó, mert Burke Cooper embere, és ez azt jelenti, hogy én több időt tölthetek Cooperrel.

Grant egy kutyának sem az embere, annak ellenére, hogy Burke-vel egy helyen lakik. Én megértem ezt. Én ZZ-vel és anyuval lakom, és ők nagyon kedvesek nekem, de csak egyetlen emberem van, és az Wenling.

Sok olyan ember van, akinek az életében nincs kutya, amit viszont *nem* értek. Sok kutya van, és mindegyiküknek kellene, hogy legyen embere. És minden embernek kellene egy kutya. Néha a kutyák rájönnek ilyen dolgokra, még akkor is, amikor az emberek nem.

Grant idősebb, mint Burke, és egy fontos dologban különbözik a testvérétől: Burke szeret egy székből ülni, aminek kereke van. Valójában még sosem láttam, hogy felállna abból a székből, kivéve, mikor a tóban úszik nyáron. Tapasztalatom szerint Grant még egyszer sem ült kerekesszékből.

Rájöttem, hogy Chase Burke és Grant apja. Az egy családba tartozó embereknek egyforma szaga van. Régen, amikor még a kutyamamámmal éltem, olyan szagom volt, mint azoknak a kölyökkutyáknak, akik a testvéreim voltak. Ez ugyanígy van az emberekkel is.

Cooper meg én már akkor ismertük egymást. Mindketten ugyanott éltünk a kutyamamánkkal, és más kutyák is voltak ott, sokan. Ugyanazon a napon, amikor Wenling eljött értem, Grant meg Chase és Burke elvitte Coopert, hogy velük éljen a farmon.

Akkor, bár örültem, hogy van egy saját emberem, szomorú voltam, mert azt hittem, sosem fogok újra Cooperrel játszani. De nem kellett volna aggódnom. Wenling annyira szeret engem, hogy kitálta, hogyan érzek Cooperrel kapcsolatban. Attól a naptól kezdve ügyelt rá, hogy sokszor találkozzunk a fiúkkal és Cooperrel. Ez a sok-sok ok közül az egyik, amiért annyira szeretem Wenlinget. Mindig igyekszik örömet szerezni nekem.

Grant meg Burke más néven szólítja Chase-t. Úgy hívják: *apa*. Ez azért van, mert nem tudják a nevét, és ezt az általános megnevezést használják. Büszke voltam, hogy én kitaláltam Chase igazi nevét, amikor két ember a saját családjában sem tudja még.

– Szia, Wenling! – köszönt Burke. – Mehetsz, Cooper, játsz-hatsz. Mehetsz!

Cooper erősen figyelt Burke-re, amíg az ki nem mondta azt a szót, hogy „*Mehetsz!*”. Ez Burke egyik kedvenc szava, gyakran használja.

Én is kedvelem, mert ahányszor csak Burke azt mondja Coopernek: „*Mehetsz!*”, Cooper játszani kezd. Boldogan ráugrott a hátamra, én meg boldogan hagytam. Hamarosan körbe-körbe rohangáltunk az udvaron, boldogan, hogy együtt lehetünk. Cooper megbotlott, és szándékosan elesett, hogy ráugorhassak, és finoman megharapdálhassam a torkát. Abban a pillanatban Cooper meg én annyira szerettük egymást, hogy annál csak az embereink voltak fontosabbak. Cooper az én kutyám volt, és én az övé.

A végtelenségig tudtuk volna folytatni a játékot. Ám mindkettőnk figyelmét elvonta, amikor ZZ, Chase és Grant hosszú botokat vett le Chase furgonjáról, és a földre fektették őket. Miféle játék lehet ez?

A házunk hátsó udvarát fakerítés vette körül. A kapu mindig be volt kötve egy koszos kötélhurokkal. Chase kinyújtotta kesztyűs kezét, és megrázta a kaput.

– Értem, mire gondolsz – mondta ZZ-nek vigyorogva. – Ideje kicserélni, mielőtt kidől.

– Egy kerítés csak olyan erős, mint a kapu rajta – válaszolt ZZ.

A két férfi meg Grant kezdték a földre fektetni a botokat. Én örömmel figyeltem volna őket, mert nem értettem a dolgot. Az emberek a legfurább dolgokat művelik! De ott volt Cooper, úgyhogy inkább vele akartam játszani. Egy kutyának fel kell állítania egy fontossági sorrendet.

Ahogy birkóztunk, hallottam, hogy Chase azt mondja:

– Most hallottam. Már hivatalos: bezárják az almafeldolgozó üzemet.

ZZ válaszul csak felmordult.

– Nem tudom, ki fogja ezután megvásárolni az almánkat. Gondolom, a bébiételgyártóknak eladhatnánk fillérékért – mondta Chase, és megtörölte az arcát a kesztyűs kezével. – Szinte jobb, ha hagyjuk a földön rothadni.

ZZ erre válaszul fogott egy kalapácsot, és egy kicsit püfölte a fát.

– Apa – szólalt meg tétován Burke. – Emlékszel, érdeklődtem a gátról, amit az almafeldolgozónál építettek? Már most sem tartják tisztán a túlfolyókat. Ki fogja karbantartani, ha bezár az üzem?

Chase elgondolkodva nézett Burke-re.

– Hogy volt ez?

– Elrekesztették a patakot – magyarázta Burke türelmesen. – De a szél faleveleket meg ágakat fúj a tóba, és eltömíti a túlfolyót. Úgyhogy a víz egyfolytában emelkedik, különösen az esős időszakban. Ha eléri a gát tetejét, az beomolhat, és az összes víz lefolyik a völgybe. Elviheti a mi házunkat is!

Chase szeretettel mosolygott rá.

– Egy nap még mérnök lesz belőled, Burke. Érzem.

– Várjunk – szólt közbe Grant. – Ahhoz nem kell ész, hogy mérnök legyen az ember?

– Ez egy valós probléma – mondta Burke.

– Telefonálok valakinek – felelte szórakozottan Chase.

Én odafutottam az egyik vékonyabb bothoz, amivel az emberek játszottak, felkaptam, és el akartam futni vele. Wenling rám nevetett.

– Nem! – szólt rám ZZ. Én ledobtam a botot. Ebben az esetben a „nem” nagyon közel van a „rossz kutyához”. És a rossz kutya a legrosszabb dolog, amit csak egy ember mondhat.

– Lacey nem túl jól nevelt – jegyezte meg ZZ, a kalapácsával rám mutatva.

Éreztem, hogy Wenling megmerevedik.

Abbahagytam Cooper arcának a rágcsálását, és az emberemre néztem.

– Szóval – folytatta Chase – a jó hír az, hogy ajánlatot kaptunk egy fickótól, aki megszabadít minket a fáktól. Gondolom, ledarálja faőrleménynek, és eladja olyan embereknek, akik a füstölőkben használják fel.

– Kivágni a fákat? – szisszent fel Wenling. – Mindet?

Mindkét férfi rámeredt, meglepődve a reakcióján. Én is ránéztem, mert megéreztem, hogy hirtelen szomorú lett. De hát kint voltunk a barátainkkal, és voltak botjaink, amikkel játszhattunk, akkor mi bánthatja?

– Tudom, én sem örülök neki – helyeselt Chase. – De ezerkét-száz dollárt kínál. Mivel a gyümölcsből nincs hasznunk, legalább a fákból egy kis pénzhez juthatnánk.

Wenling vadul megrázta a fejét.

– Ezt nem tehetitek meg!

– Wenling – szólt rá szigorúan ZZ, és összevonta a szemöldökét.

– Ez nem a te dolgod.

– Hé, vigyük a kutyákat sétálni – szólalt meg Burke.

Wenling az ajkába harapott.

– Cooper, gyere.

És azzal Cooper befejezte a játékot velem. Odarohant Burke mellé, úgyhogy én meg Wenlinghez mentem.

– Megleszel, apa? – kérdezte Burke. – Vagy maradjak Grantre felügyelni?

Grant grimaszolt, Chase pedig elnevette magát.

– Menjetek csak – válaszolta.

– Gyerünk, kutyák – kiáltotta Burke. – Cooper, húzz!

Megpróbáltam ráugrani Cooperre, amint elindultunk a mezőre, de ő nem engedte. Néha Cooper elfelejti, hogyan kell játszani, és úgy tűnt, ez is egy olyan alkalom. Erősen húzta a pórázát, beledőlve a hámjába, és Burke széke gurult mögötte. A kerek alatt ropogott a száraz fű meg az avar.

Otthagytam Coopert, és előrerohantam, nyulak halvány nyomát szimatolva. Lehet, hogy ma lesz az a nap, amikor végre elkapok egy ilyen sunyi teremtet! A nyulakat jobb kergetni, mint a mókusokat, mert a mókusok tudnak fára mászni, a nyulak meg

nem. Persze még jobb szórakozás volna akár nyulakat, akár mókusokat kergetni, ha megértenék, hogy kötelességük hagyni, hogy elkapjam őket a hajsza végén. De úgy tűnt, erre sosem jönnek rá.

Nagyon jó szórakozás volt csak rohanni, rohanni a mezőn. Szerettem Wenlinget, szerettem Coopert, és szerettem minden mást is, amit csak az élet kínálni tud.

– Szóval – szólalt meg végül Burke óvatosan – észrevettem, hogy te meg a bátyám mintha most nem beszélnétek egymással.

Wenling vállat vont.

– Nem haragszunk vagy ilyesmi, de neki ott van a sport, nekem pedig tanulnom kell, és hát ebben az életkorban valójában még túl korai, hogy komolyan foglalkozzak egy fiúval.

Burke megvonta a vállát.

– Persze.

– Miért, mondott valamit?

– Grant? Grant soha nem mond *semmit*. Aggódok amiatt, hogy elraktározza az összes szavát, és egy nap lesz egy nagy robbanás, és minden, amit sosem mondott ki, kirobban, és beborít minket trutyival.

Wenling nevetett. Én csóváltam a farkam, mert a nevetése a világ egyik legcsodálatosabb hangja volt. Aztán Wenling arcáról eltűnt a mosoly.

– A gyümölcsös a legkedvesebb helyem.

– Tudom, már mondtad.

– Emlékszel, kislánykoromban mennyit játszottunk ott fent, te, a bátyád meg én? És almát meg körtét ettünk.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói **KEDVEZMÉNNYEL** lehet a Tiéd
a kiadó mindkét webáruházában!

Megrendelem most a **KönyvSárkányon!**

Megrendelem most a **Könyvmolyképzőn!**

Köszönjük, hogy megrendeléssel
még több jó könyv megjelenését támogatod!

– Akkor jól ment a farmnak. Azt hiszem, ez most egy rossz év. És a tavalyi sem volt túl jó.

– De csak úgy kivágni a fákat? Tényleg? – kérdezte Wenling. – Ha egyszer eltűnnek, akkor nincsenek többet. Úgyhogy ha megint felmegy a gyümölcs ára, nem lesz mit eladnunk!

– Biztos vagyok benne, hogy újratelepítik a fákat – válaszolt Burke. Ő sem tűnt nagyon boldognak, de nem volt annyira szomorú, mint Wenling.

Cooper elfoglalt volt, Wenling szomorú, Burke pedig komoly. Miért nem kergettek nyulakat velem? Miért én voltam az egyetlen, aki tudja, hogyan kell szórakozni?

– Nem kell hozzá legalább négy-nyolc év, mielőtt a gyümölcsfák teremnek? Örültség eladni őket *faforgácsnak*. Ha ez egy rossz év, rendben van, de az ember *nem adja fel csak úgy*.

Burke vállat vont.

– Apa azt mondja, ilyen a földművelés. Egyik évben meglopod Pétert, másik évben kifizeted Pált.

– Én egyiküket sem ismerem! Ennek semmi értelme. Kérd meg, hogy ne csinálja ezt. Ne vágja ki a fákat.

Burke kínosan feszengett.

– Azt hiszem, a spárga nem vált be, a cukkini a szokásosnál kevesebbért ment el...

– Épp ezért nem szabad kivágni a fákat! – szakította félbe Wenling. – Mert akkor ha megint jön egy rossz év a zöldségekre, akkor nincs semmi más!

Burke figyelmesen nézett a lányra.